Терміни живопису утворюють підсистему терміносистеми образотворчого мистецтва, вони є словесними позначеннями понять, які використовуються в спеціальній мистецтвознавчій літературі, присвяченій напрямкам, школам і стилям живопису, в навчальних посібниках з техніки живопису, при описі живописних творів і майстерності окремих художників, у викладанні курсів теорії та історії живопису, в професійному спілкуванні художників. Нам є близькою точка зору Д. М. Шмельова про те, що вивчення тематичних груп сприяє розкриттю загальних процесів розвитку лексики. «... Для лінгвістики зовсім не байдужим є те, як членується в кожному конкретному мові дана предметно-смислова область <...>. При виділенні тематичних груп найменувань істотним є той факт, що, відображаючи ті чи інші явища дійсності, слова в мові є пов'язані між собою, як і взаємопов'язані явища самої дійсності, що відображаються ними» [1, с. 9].

Для класифікації термінів живопису висунуті наступні принципи: 1) наведена класифікація обмежується тільки тими термінами, які мають пряме або непряме відношення до живопису, включаючи нові терміни, що з'явилися в українській мові останнім часом і, які не увійшли ні в один словник; 2) слова об'єднуються в одну групу завдяки подібності або спільності функцій слів, що позначають предмети, явища і процеси; 3) враховується наявність двох типів термінів живопису: а) фундаментальні, що визначають місце і особливість художніх творів в історії і культурі; б) вузькоспеціальні, які прийняті і використовуються всередині професійних співтовариств для визначення особливостей художньої діяльності та предметного середовища.

Виходячи з цих принципів, терміни живопису розділяємо на 12 основних груп: техніки і види живопису; твори живопису; жанри живопису та жанрові різновиди творів живопису; напрямки, школи і стилі живопису; найменування художника; компоненти художнього зображення; інструменти та пристосування для роботи художника; матеріали для малювання; дефекти живописного зображення; образні аналоги в реальній дійсності; приміщення для створення або показу творів живопису; виконання живописного твору. Кожна група включає кілька підгруп.

Лексико-семантичні варіанти терміну, які входять в різні тематичні групи, враховуються як окремі термінологічні одиниці: наприклад, полотно має значення «основа для живопису» і «твір живопису», акварель позначає вид фарби, техніку живопису і твір, виконаний в цій техніці. Системність, тобто внутрішня узгодженість, є важливою рисою термінології живопису. Залежно від матеріалу, що використовується художником, формуються певні техніки, які, в свою чергу, визначають вид живопису. Ця особливість впливає на розвиток полісемії. Взаємозалежність термінів полягає також в тому, що від одного вихідного гніздового слова утворюються стійкі словосполучення, що відображають близькі поняття.

Відтак, термінологія живопису є автономною і в той же час є найважливішою частиною терміносистеми образотворчого мистецтва і, ширше, мистецтвознавства. Цим зумовлена наявність у ній базових мистецтвознавчих понять і деяких елементів родинних підсистем, таких як графіка, скульптура, дизайн.

Література

1. Шмелев Д.Н. Проблемы семантического анализа лексики. М.: Наука, 1973. 120 с.

Кот Я. А.
група УА 44 (Національний університет
«Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка)
Науковий керівник – канд. філос. наук, доцент Тютюнник О. М.

ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ПОЛІКУЛЬТУРНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У наш час питання полікультурного виховання учнів є дуже актуальним. Інтегроване навчання – це те навчання, у якому зникають встановлені межі, выдбувається зв'язок між будь-якими дисциплінами та учні починають критично мислити та оцінювати різні взаємодії. Основною

метою такого навчання є показати те, що об'єднує різні народи, культури та традиції. Виховувати в учнів повагу та любов, толерантне ставлення, сприяти розумінню традицій та звичаїв різних народів. Але учні будуть поважати чуже тільки тоді, коли почнуть любить своє рідне.

Актуальність ідеї інтегрованого навчання в тому, що вона є найбільш оптимальною та відповідною для сучасного етапу розвитку української школи, а також принцип інтеграції проголошений в Україні основним для реформування освіти. Доведено, що інтегрований підхід у навчанні сприяє розширенню соціально- пізнавального досвіду учнів у руслі поставлених учителем конкретних навчально-виховних завдань, формуванню інтересу до подій і явищ дійсності, вихованню особистості, а також розвиває загальнонавчальні навички дітей.

Серед науковців цю проблему досліджували та обґрунтовували такі науковці, як К. Беннет, Т. Браже, М. Масол, О. Сухаревську та ін.

Інтегрований урок буде мати результат тільки тоді, коли буде наявна спільна мета. Він має бути спрямований на пізнавальну діяльність учнів та містити ряд проблемних питань. На таких уроках будуть формуватися такі компетентності: ціннісно-смисловий (учні повинні розуміти важливість теми та мету уроку); загальнокультурні (формування культури мовлення, поваги до культури іншої країни); комунікативні (вміння працювати у групах, спілкуватися, обмінюватися своїми думками та спостереженнями).

На наш погляд доцільно використовувати такі методи, прийоми та засоби навчання на уроці англійської мови задля полікультурного виховання учнів: інтерактивні засоби (вправа «Мікрофон», ігри «Мозковий штурм», «Продовжіть речення» та «Акваріум»); засоби для розвитку критичного мислення(«сенкан», «семантична карта»); творчі засоби (створення самостійно учнями (індивідуально або колективно) творчих проектів, доповідей та рефератів).

Важливе значення набуває, на наше переконання, використання учителем технічних засобів навчання, а саме: мультимедійної дошки чи проектора. Учитель має використовувати візуалізацію – ілюстрації, відеоматеріали, аудіо записи, таблиці та схеми, а також різні цікаві форми навчання: урок-подорож; урок-конференція; урок-гра; урок-звіт; урок-спектакль; урок-інтерв'ю.

Застосування інтеграційних форм сприяє розвитку творчих здібностей та критичного мислення учнів. Організація навчання мовної дисципліни здійснюється на основі застосування дидактичних та методичних принципів, таких як: «Спрямоване читання», яке передбачає читання тексту, а потім пошук відповідей на поставлені питання; «Припущення на основі запропонованих слів» – складання певної історії з поданих слів у малих групах; «Спрямоване слухання та обмірковування» окреслює слухання тексту, що читає або вмикає аудіо запис учитель, учні роблять припущення про що йтиме мова далі.

Таким чином, ефективність формування полікультурної особисті на уроках англійської мови буде залежати від цілісного сприйняття та засвоєння учнями поданого мовного матеріалу, від правильної побудови та структури уроку, застосування вчителем технічних засобів навчання та використання різноманітних методів і форм навчання. Інтегрований підхід буде допомагати утверджувати моральні, духовні, світоглядні якості та сприятиме розвитку критичного мислення та прояву інтелектуальної особистості учнів. Використання нестандартних форм уроків сприяє формуванню пізнавальних інтересів школярів. Діти безпосередньо беруть участь у процесі навчання. Проведення інтегрованого уроку забезпечує ефективність начально-виховного процесу, але лише за умови врахування класифікації та дотримання технології проведення. Отже, ефективність нестандартних уроків забезпечується за умови володіння вчителем методикою їх проведення та умілого використання таких уроків у певній системі в поєднанні з традиційними формами роботи.

Література

1. Козлов О. Л. Формування полікультурної компетентності школярів шляхом міжпредметної інтеграції мовно-літературних дисциплін : методичний посібник / Козлов О. Л., Командістова Л. В., Федоренко Т. В. – Вінниця: ММК, 2018. 204 с.

2. Гончаренко Л. А. Розвиток полікультурної компетентності педагогів загальноосвітніх навчальних закладів : навчальний посібник / Л. А. Гончаренко, А. М. Зубко, В. В. Кузьменко / За ред. В. В. Кузьменка. – Херсон: РІПО, 2007. – 176 с.

3. Агадуллін Р. Р. Полікультурна освіта: методолого-теоретичний аспект / Р. Р. Агадуллін // Педагогіка і психологія. – 2004. – № 3. – С. 18–29.

Котів Х. З.
група мАМ–2 (Тернопільський національний
педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Серняк О.М.

METHODS OF FORMING STUDENTS' FOREIGN LANGUAGE PHONETIC COMPETENCE

Nowadays, a foreign language is a means of communication of modern human being in a multilingual world society. Apparently, it is significant for Ukrainian to be ready to communicate in at least three languages since we are a part of modern European society. While learning any foreign language a number of lexical, grammatical and phonetic difficulties can arise. However, all these features need to be taken into account for proper language proficiency.

Language as a communication tool has emerged as the audio language. The listener will not be able to understand it without auditory and phonetic competence. Having solid pronunciation skills ensures the normal functioning of all types of speech activity as well [3, c. 71].

The aim of the article is the theoretical analysis and practical development of the methodology of forming foreign phonetic competence of primary school students.

Problems of forming the of phonetic competence in the structure of teaching foreign language communication are subject matter in the research and studies of a number of scientists and methodologists (N.I. Gez, G.V. Elizarova, N.F. Borysko).

L. Karpova emphasizes that phonetic competence is based on a complex and active interaction of individual skills, knowledge and phonetic awareness. The researcher notes that the success of the forming the phonetic competence also depends on the level of phonetic skills, the amount of acquired knowledge about the phonetic component of speech and the dynamic interaction of these components based on general linguistic and phonetic awareness [9, p. 260].

I. Ivanysko and G. Leontiev single out auditory-speaking skill, which is considered as the skill of pronunciation of all phonemes in the process of speech and their clear comprehension in the process of perception and understanding of other people speech [10, c. 71].

Z. Arturenko emphasizes that while teaching a foreign language it is necessary to follow the gradualness in forming the phonetic skills with the purpose of achieving automaticity of the usage of the above mentioned phonetic skills in the learning process. Thus, special attention should be paid to the gradualness and phasing of preparation, as well as the performance of phonetic exercises of different types of complexity [1, p. 61].

In the process of forming the phonetic competence, Zh.B.Vereninova highlights the methodological advantages of listening and singing songs. According to the researcher, songs are an effective means of acquisition of lexical material as they contain new words and expressions.

Methodologists distinguish between the following criteria for the selection of songs: interesting content, rhythm, relatively short duration, the presence of the chorus clarity and intelligibility of the audio recording. [8, c. 28].

Encouraging students to memorize the lyrics is another effective method. This allows increasing the effectiveness of the learning process and promoting the involvement of all students in the activity. Let’s proceed with the example of poetry students can learn in preparation for the New Year: